

מסכת שבת

פרק יד

א. **שָׁמַנָּה שְׂרָצִים** הָאָמָרִים בְּתוֹרָה, הָאָדוֹן וַחֲזֹבֶל בְּהָנוּ, חַיֵּב. וְשָׁאָר שְׂקָצִים וַרְמָשִׁים, וַחֲזֹבֶל בְּהָנוּ פְטוּר, הָאָדוֹן לְצַרְהָ, חַיֵּב, שְׁלָא לְצַרְהָ, פְטוּר. חַיָּה וְעֹזֶף שְׁבָרְשָׁוֹתָו, הָאָדוֹן פְטוּר, וַחֲזֹבֶל בְּהָנוּ חַיֵּב:

ב. **אִין עֹזֶשֶׁין הַיְלָמִי בְּשַׁבָּת**, אָבֶל עֹזֶשֶׁה הוּא אֶת מֵי הַמְּלָח וַטּוּבֶל בְּהָנוּ פְטוּר וְנוֹתֵן לְתֹזֵךְ הַתְּבַשֵּׁיל. אָמָר רַבִּי יוֹסֵי, וְגַלְאָה הוּא הַיְלָמִי, בֵּין מְרֻבָּה וּבֵין מַעַט. וְאַלּוּ הוּא מֵי מְלָח הַמְּפַרְיוֹן, נֹתֵן שְׁמָנוֹ בְּתַחַלָּה לְתֹזֵךְ הַמְּמִימִים אוֹ לְתֹזֵךְ הַמְּלָח:

ג. **אִין אָכְלִין אֶזְזֶב יְוֹן בְּשַׁבָּת**, לְפִי שָׁאַינוּ מְאַכֵּל בְּרִיאָים, אָבֶל אָכֵל הוּא אֶת יוֹצֵר וְשׂוֹתָה אֶבֶב רֹעֶה. כֹּל הָאָכְלִין אָכֵל אָדָם לְרִפְואָה, וְכֹל הַמְּשֻׁקִין שֹׁוֹתָה, חֹווֹץ מִפְּיִ דְקָלִים וּכֹס עֲקָרִים, מִפְּנֵי שָׁהּוּ לִירֹזָה. אָבֶל שֹׁוֹתָה הוּא מֵי דְקָלִים לְצַמָּאוֹ, וְסַךְ שְׁמָנוֹ עֲקָרִין שְׁלָא לְרִפְואָה:

ד. החולש בשניו, לא יגעה בהן את החמץ, אבל מטבֵל הוא כדרפו, ואם גתרפה גתרפה. החולש במתנייו, לא יסוק יין ו חמץ, אבל סה הוא את השמן, ולא שמן ורד. בני מלכים סכו שמן ורד על מכותיהם, שכון הרכם לסוקה בחל. רבינו שמואל אומר, כל ישראל בני מלכים הם: